

venerisk Sygdom, idømmes en daglig Mulkt af 1 Krone" — jeg har sat 1 Krone, men det vilde ikke være urimeligt at sætte det Dobbelt — „for saa lang en Tid, som gyldig Bevisførelse kan præsteres, medmindre Opdagelsen sker ved Selvangivelse til en Læge". Det er navnlig min Mening, at dette skulde virke til Selvangivelse, thi til Forebyggelse af Emittens Udbredelse er det en Hovedsag, at man snarest mulig kommer til Kundskab om, hvor Sygdommen er. Det er vist ikke saa sjældent, at den bliver dulgt, uagtet der nok var Nogen, der kunde angive den. Jeg foreslaar derfor tilføjet Følgende: „Dem, som give saadanne Oplysninger, som lede til faktisk Opdagelse af Slige, mod bedre Vidende hemmeligholdte Sygdomme, tilkommer der Halvdelen af den i denne Henseende idømte Mulkt, hvad enten denne erlægges i Penge eller affones med Fængselsstraf". Denne sidste Sætning vil jo ikke kunne misforstaaes, da den idømte Mulkt jo ikke bliver idømt anderledes end i Penge, og Halvdelen deraf kunde man jo tænke sig kunde bringe det til, at Politikassens Indtægter og Udgifter kunde gaa lige op. Hvis Angiveren skulde have hele Mulkten, vilde der, da sagtens en Del vilde mangle Midler til at betale Mulkten og saaledes maatte affone den med Fængselsstraf, blive Udgifter for Politikassen, hvilket vil kunne undgaaes, naar Mulkten deles mellem Angiveren og Politikassen. I Ørigt var der et Forslag, jeg ogsaa ved samme Leilighed vilde have stillet, nemlig at Ordene: „søge Erhverv ved Utugt" i § 2 skulde forandres til: „føre et løssagtigt og utugtigt Levnet", thi der kan jo egentlig ikke være Tale om Andet i en Lov, som skal være knyttet til at forebygge Emittens Udbredelse. Enten det er Erhverv eller ikke, enten Sygdommen er kjøbt eller solgt, har jo ingen Betydning med Hensyn til Emittens Udbredelse. Der er imidlertid stillet et Forslag i den Retning, som jeg har tiltraadt, men med Hensyn til de andre Punkter ønskede jeg som sagt at høre den høitærede Ministers Mening, om han ikke tror, at Loven kunde udvides som antydet.

Justitsministeren: Det er ikke opmuntrende at tage Ordet i en Sag, der synes at vakte saa ringe Opmærksomhed hos det ærede Things Medlemmer, uagtet den dog efter min Mening maa siges at være af den aller største Vigtighed. De ærede Medlemmer, som maatte have gennemlæst de Motiver, hvormed Lovforslaget var ledsaget, da det blev forelagt i det andet Thing, ville deraf have set, hvis de ikke i Forveien vidste det, at det Samfundsønde, hvorom der er Tale ved denne Leilighed, er af en høist foruroligende Karakter. Her er Spørgsmaal om en Sygdom, som angriber en stor Mængde af vore Medborgere, ofte endog uden at de selv have nogen Eftind deri; det er en Sygdom af en saa alvor-

lig Bessaffenhed, at de deraf Angrebne udsættes for maaste at blive ødelagte for Resten af deres Levetid. Ærede Medlemmer ville endvidere have set af de statistiske Oplysninger, som ere meddelte i de omtalte trykte Motiver, at det er et Samfundsønde, som er i en betænkelig Filtagen, navnlig i de sidste Aar, og at Antallet af de Personer, som have viist sig at være angrebne af denne Sygdom — og man kan frit tilføje, at der vist er mange flere, der have været angrebne end dem, om hvem der høves Kundskab om, at de have været angrebne — har været i stadig Stigen, og at Antallet har naaet en høist foruroligende Høide. Under disse Omstændigheder tror jeg, man maa erkende, at der har været Opfordring for Regjeringen, ligesom der er Opfordring for Lovgivningsmagten, til alvorlig at tage sig af denne Sag, og til at gjøre, hvad der er muligt for at raade Bod paa en Ulykke af saa stor Betydning. Denne min Opfattelse af Sagen fører høist naturligen til — for at jeg skal henvende mig til de Vædringsforslag, der ere fremkomne ved denne Leilighed — at stille mig saa imødekommende, som det er mig muligt, for at Loven, hvortil der høves saa stor Trang, kan blive gennemført. Jeg skal være villig til at gaa ind paa Meget, hvis Rigtighed jeg anser for at være tvivlsom; men selvfølgelig er der Punkter, hvor jeg ikke kan anse det for rigtig at vige. Hvad disse Punkter angaar, som jeg nærmere skal komme til at omtale, beder jeg ærede Medlemmer alvorlig at overveie, om det maatte være rigtig at modsætte sig den Opfattelse, som jeg anser det for at være nødvendigt at gjøre gjældende, og derved mulig foranledige, at den hele paatænkte Lovforanstaltning skulde glippe. — Naar jeg da nu ser paa den Liste af Vædringsforslag, som er fremkommen fra Udvalget, viser der sig et meget stort Antal Vædringsforslag, — stort, naar Hensyn tages til Lovforslagets Omfang. Imidlertid er det jo for saa vidt en Beroligelse, at mere end en Treiedel af disse Vædringsforslag, nemlig 10 af 28, i Virkeligheden kun ere eet Vædringsforslag, og kun angaa, som det blev sagt af det ærede Medlem (Bajer), der henlede Opmærksomheden derpaa og anbefalede det, en Sprøngdring; det er Forslagene under Nr. 4, 5, 10, 13, 14, 16, 19, 22, 25 og 28, hvori foreslaas, at Ordet „Trentimmer" skal ombyttes med Ordet „Kvindfolk". Det ærede Medlem yttrede, at han ikke vilde opholde sig længe ved dette Vædringsforslag, men han udtalte det truende Ord, som gjør det nødvendigt for mig, at dvæle ved dette Vædringsforslag, at han vilde betragte Laashed som Samtykke. Da jeg nu ikke kan samtykke, at man indsætter dette Ord „Kvindfolk" i Loven, saa bliver jeg altsaa nødt til at udtale nogle Ord desangaaende. Jeg skal for det Første minde om, at, hvad enten det ærede Medlem maatte